

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobců: **a) F. S., b) L. S.**, oba zastoupení JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Městský úřad Boskovice**, se sídlem náměstí 9. května 2, Boskovice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2021, č. j. 30 A 50/2021-65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci prováděli na základě platného stavebního povolení rekonstrukci střechy rodinného domu. Žalovaný je dne 10. 6. 2020 vyzval k bezodkladnému zastavení těch prací, které jsou prováděny v rozporu se stavebním povolením. Žalobci následně dne 26. 11. 2020 žalovanému adresovali podání „Žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení podle § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu“. V něm požádali o prodloužení platnosti vydaného stavebního povolení. Žalovaný

na jejich žádost odpověděl přípisem ze dne 10. 12. 2020, ve kterém jim sdělil, že vzhledem k datu zahájení stavby stavební povolení nepozbylo platnosti.

[2] Žalobci poté podali podnět nadřízenému správnímu orgánu (Krajský úřad Jihomoravského kraje) k vydání opatření proti nečinnosti žalovaného. Žalobci rovněž podali proti nečinnosti žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 12. 2. 2021, č. j. 30 A 7/2021-29, odmítl, neboť byla podána předtím, než uplynula lhůta podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k vyřízení podnětu nadřízeným správním orgánem. Kasační stížnost žalobců proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 6. 8. 2021, č. j. 5 As 46/2021-33. Následnou ústavní stížnost žalobců Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2643/21.

[3] Žalobci dne 21. 4. 2021 podali novou žalobu, tentokrát na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nevyřízení jejich žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby ze dne 26. 11. 2020. Žalobou se domáhali, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat do tří dnů od doručení rozsudku výzvu k odstranění vad jejich žádosti o prodloužení termínu, nebo aby eventuálně prohlásil odmítnutí jejich žádosti za nezákonné. Krajský soud následně žalobcům poskytnul lhůtu k úpravě žaloby tak, aby obsahovala náležitosti žaloby na ochranu proti nečinnosti, neboť po předběžném projednání věci dospěl k závěru, že tuto žalobu na ochranu před nezákonným zásahem nebude možné věcně projednat. Jelikož žalobci svoji žalobu ve stanovené lhůtě nijak neupravili, krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu jako nepřijatelnou odmítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení krajského soudu podali žalobci (dále jen „napadené usnesení“ a „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelé namítají, že se jim krajský soud proti jejich vůli a oprávněným zájmům snažil vnutit určitý žalobní typ, čímž porušil § 36 odst. 1 s. ř. s. Pokud měl krajský soud výhrady k podané žalobě, měl ji rovnou zamítnout a nikoliv vyvíjet na stěžovatele „nátlak“, aby sami změnili žalobní typ tak, aby vyhovoval požadavkům soudu a žalovaného.

[6] Stěžovatelé se dále vymezují proti rozhodovací praxi senátu 30 krajského soudu i Nejvyššího správního soudu v jejich věcech, čímž mělo dojít k porušení jejich práv podle čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podání stěžovatelů bylo jednoznačně označeno jako žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení. V závěru podání stěžovatelé uvedli, že žádají o prodloužení platnosti vydaného stavebního povolení. Podání bylo zasláno z datové schránky žalobce F. S., bylo tedy patrné, kdo je činí, z označení a jeho obsahu bylo patrné, které věci se týká a co se navrhuje. Podání obsahovalo předepsané náležitosti a netrpělo jinými vadami. Z toho důvodu stavební úřad

pokračování

stěžovatelům zaslal pouze sdělení, kterým jim sdělil, že stavební povolení nepozbylo platnosti. Nebylo tedy důvodu stěžovatele vyzývat k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu.

[8] Podle žalovaného stěžovatelé neustále hovoří o trvání zastavení stavby nazvané „rekonstrukce střechy RD J. č. p. X“. Ve výzvě k zastavení prací na stavbě je však jasně uvedeno pouze bezodkladné zastavení prací, které jsou prováděny bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním. Stavební práce prováděné v souladu se stavebním povolením zastaveny nebyly. Ze schválené projektové dokumentace je zřejmé, že zastavené práce a rekonstrukce střechy jsou sice jeden celek stavby, avšak stavebně nejsou na sobě závislé tak, aby jedna bez druhé nemohly být provedeny. Rekonstrukce střechy tedy mohla být dle schválené projektové dokumentace již dávno dokončena.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] V posuzovaném případě stěžovatelé kasační stížností napadli usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

[12] Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení tak může být pouze otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatelů odmítl.

[13] V řízení o kasační stížnosti platí, že Nejvyšší správní soud je v zásadě vázán jejími důvody (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V souladu s takto vyjádřenou dispoziční zásadou Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, uvedl ve vztahu ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e), že *„v kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje.“*

[14] Stěžovatelé namítají, že je krajský soud nesprávně vyzýval, aby změnili žalobní typ ze zásahové žaloby na žalobu nečinnostní.

[15] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„dospěje-li soud k závěru, že se žalobce může domáhat soudní ochrany žalobou nečinnostní (§ 79 s. ř. s.), je na místě žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítnout s ohledem na zásadu subsidiarity zásahové žaloby vyjádřenou v § 85 s. ř. s.“* (viz rozsudek ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011-101). Žalobci ovšem nemůže být na újmu, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ (viz usnesení

rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43). Proto pokud soud dospěje k závěru, že žalobce v projednávané věci zvolil nesprávný žalobní typ, je povinen jej poučit o svém odlišném náhledu na věc a umožnit mu provést změnu žaloby.

[16] Krajský soud v usnesení ze dne 5. 5. 2021, č. j. 30 A 50/2021-34, poskytl stěžovatelům měsíční lhůtu k tomu, aby mohli upravit zásahovou žalobu na žalobu nečinnostní, která je v dané situaci vhodným procesním prostředkem (a žaloba zásahová tak není přípustná). Jako důvod uvedl to, že žalovaný podle skutkových tvrzení stěžovatelů nerozhodl o jejich řádně podané žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby. Krajský soud rovněž dodal, že podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně před nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. považuje ze strany stěžovatelů za splněnou a soudu doloženou. Poučil je také o následku nevyhovění výzvě.

[17] Stěžovatelé na výzvu soudu nijak nereagovali a svou žalobu neupravili.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud postupoval nezákonně, když stěžovatele ve výzvě č. j. 30 A 50/2021-34 vyrozuměl o svém náhledu na povahu žalobního žádání a poučil je o možnosti žalobu ve stanovené lhůtě upravit tak, aby byla projednatelná, tj. aby o ní mohl meritorně rozhodnout. Stěžovatelé ostatně žádnou argumentaci vyvracející právní názor krajského soudu neuvedli, a omezili se pouze na důrazné vyslovení nesouhlasu s jeho postupem.

[19] Jelikož stěžovatelé výzvě k doplnění a upravení žaloby nevyhověli, nezbylo krajskému soudu, než původní zásahovou žalobu odmítnout. Zamítnutí v úvahu nepřicházelo, neboť jak ostatně krajský soud již vysvětlil, původně podaná žaloba byla podle § 85 s. ř. s. nepřípustná, a jako taková musela být odmítnuta.

[20] Námitkami týkajícími se rozhodovací praxe se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť nemají vztah k napadenému usnesení (nejedná se o důvody podle § 103 s. ř. s.) a jsou tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 21. února 2023

Mgr. Eva

Š
o
n
k
o
v
á

předsedkyně senátu